

ตรงกลางนั้น ยังมีฉัน

ความเป็นตัวของตัวเองทำให้ทุกคนเป็นคนพิเศษ

เรื่องและภาพ ศศิวรรณ ปลอดภัย

ตรงกลางนี้ยังมีฉัน

เรื่องและภาพ : ศศิวรรณ ปลอดภัย

วรรณกรรมเยาวชนสำหรับวัยรุ่น อายุ ๑๓ - ๑๕ ปี
ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๕๗
กิจกรรมในรายวิชา วด. ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก
หลักสูตร ศศ.บ. วรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บรรณาธิการที่ปรึกษา อ.ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ กุลิสรา ไชยกุล ปฏิภาภรณ์ เชิงแซ่ วินัย ชัยชนะ
ที่ปรึกษาฝ่ายศิลปกรรม คารณิ ทอพิมาย
ติดต่อ หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๗-๔๕๔-๐๖๘๐
sasiwanp23@hotmail.com

พิมพ์ครั้งแรก พฤษภาคม ๒๕๕๘
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ฟาร์มแกะ
พิมพ์ที่ เค. พี. จันทรเกษม

๔๐/๕ ถนนรัชดา แขวงลาดยาว เขตจตุจักร
กรุงเทพฯ ๑๐๘๐๐

คำนำผู้เขียน

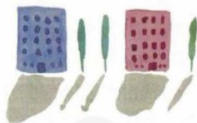
“ตรงกลางนี้ยังมีฉัน” ได้รับแรงบันดาลใจจากประสบการณ์ของผู้เขียนซึ่งเคยผ่านช่วงวัยรุ่นที่รู้สึกว้า “บ้านก็ไม่อยากกลับ โรงเรียนก็ไม่อยากไป” เด็กในวัยนี้มักจะเหงาและสับสนอยู่เสมอ เหงาเพราะว่าไม่มีใครเข้าใจ จึงต้องพยายามอย่างมากเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของคนอื่น สับสนเพราะอยู่ในช่วงค้นหาตัวตนและตามหาความฝันของตัวเอง ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญที่ช่วยให้วัยรุ่นเติบโตอย่างเข้าใจตัวเองและมีเป้าหมายในชีวิต

วรรณกรรมเล่มนี้จึงขอเป็นอีกหนึ่งกำลังใจให้วัยรุ่นและผู้อ่านทุกท่านก้าวผ่านปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในการตามหาความฝัน เพื่อให้ถึงเป้าหมายที่ตั้งใจ

ศศิวรรณ

เมษายน ๒๕๕๘

๑

จุดเริ่มต้น

รถยนต์คันใหญ่แล่นไปตามถนนสองเลนแคบ ๆ สองข้างทางด้านซ้ายและด้านขวาของถนนเป็นทุ่งนา ซึ่งตอนนี้มีเพียงผืนดินสีน้ำตาลทอดยาวเป็นช่วง ๆ สลับกับต้นไม้และพุ่มไม้ขึ้นประปรายตามทาง นานทีจึงจะเจอบ้านคนหรือวัดโผล่มาให้เห็น

เด็กสาวผมสั้นเท่าตั้งหูผู้นั่งอยู่เบาะหลังริมฝั่งคนขับ ถอนหายใจออกมาเสียงดัง ทำให้เด็กสาวอีกคนที่นั่งเบาะหน้าต้องหันมาถาม

“เป็นอะไรแก้ม ถอนหายใจทำไม”

“ทำไมเขาถึงสร้างโรงเรียนไกลน้กสะพี้กั้ง” เด็กสาวบ่น

“แถวนี้มีแต่ทุ่งนา”

“อยู่ไกลก็จริง แต่อากาศดีกว่าในเมืองเยอะเลยนะ” กิ่งลดหน้าต่ำลง สูดหายใจเต็มปอด “แก้มอยู่ไปก็คงจะชอบเองแหละ ช่วงแรก ๆ พี่ก็คิดถึงบ้านเหมือนกัน”

แก้มไม่ตอบว่าอะไร เธอเหลือบมองเงาของนายหนาผู้เป็นบิดา ซึ่งกำลังขับรถอย่างตั้งอกตั้งใจผ่านกระจกมองหลัง แก้มนึกอยากให้พ่อพูดอะไรสักอย่าง เช่น บอกว่าที่นี่ไกลเกินไปหรือพ่อคิดถึงเธอมากจนอยากเปลี่ยนใจให้เธอไปเรียนโรงเรียนใกล้บ้าน

เด็กสาวรู้อย่างที่รู้ว่าเขาไม่มีทางพูดแบบนั้น อย่างไม่เสียเธอก็ต้องเรียนที่นี่ ด้วยเหตุผลเพียงประการเดียว คือ พี่สาวของเธอเคยจบมัธยมต้นที่นี่และยังได้คะแนนดีมากเสียด้วย ทั้งพ่อและแม่คงเข้าใจว่าอะไรทำแล้วเป็นผลดีสำหรับลูกคนแรกคงจะดีกับลูกคนถัดไปด้วย ดังนั้นไม่ว่ากิ่งจะเรียนหรือชอบอะไร แก้มก็จะทำตามกิ่งไปหมดเสียทุกอย่าง

ขณะที่แก้มกำลังภาวนาอย่างเอาเป็นเอาตายเพื่อขอล้างศักดิ์สิทธิ์ดินบันดาลให้พ่อเปลี่ยนใจ ก็เหมือนสวรรค์กลับแก้ง

เมื่อรถเลี้ยวโค้งพ้นแนวต้นไม้หนาที่บึงเพียงเสี้ยววินาทีก็ปรากฏให้เห็นโรงเรียนที่โดดเด่นจนดูเหมือนเกาะขนาดใหญ่กลางทุ่งนา หลังคาสีแดงของอาคารเรียนหลายหลังโผล่พ้นกำแพงสีขาว ด้านข้างของโรงเรียนมีรั้วลาดหนามสูงประมาณหนึ่งเมตร

แก้มรู้สึกเหมือนหัวใจหล่นวูบ แม้เธอจะเคยมาที่นี่หลายครั้ง เพื่อมาเยี่ยมพี่สาว แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เธอมาในฐานะนักเรียน เด็กสาว กดิน้ำลายเมื่อนึกว่าเธอต้องอยู่ที่นี้นานถึงสามปีและจะได้กลับบ้าน แค่เพียงวันหยุดเสาร์ - อาทิตย์และปิดเทอมเท่านั้น

รดค่อย ๆ เคลื่อนเข้าสู่บริเวณโรงเรียน ประตูเปิดกว้างมีป้อม ยามอยู่ทางด้านขวามือ รดของแก้มไม่ต้องจอดแลกบัตรเหมือนคัน อื่น ๆ เพราะมีสติ๊กเกอร์ของโรงเรียนติดอยู่ตรงกระจกด้านหน้า

“คิดถึงจังเลย” กิ่งมองบรรดานักเรียนหญิงในชุดลำลองสีน้ำเงิน ซึ่งเป็นสีประจำของโรงเรียน ออกมาเดินเล่นแถวอาคารเรียนและใน โรงอาหาร บ้างนั่งจับกลุ่มคุยกันอยู่ตรงโต๊ะหินอ่อน

“เอ๊ะ นั่นพวกน้อง ๆ กิ่งรู้จัก เตี่ยวต้องไปทักหน่อย” กิ่งชี้ ไปยังกลุ่มเด็กสาวที่กำลังเดินมาตามทางเดินซึ่งทอดยาวจากอาคาร เรียน ผ่านโรงอาหาร โรงยิม สนามหญ้า ไปจนถึงส่วนของหอพัก

หอพักเป็นอาคารสี่ชั้นทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าสองอาคารเรียง กัน ด้านหน้าคือลานจอดรถ ซึ่งตอนนี้เต็มไปด้วยรถของผู้ปกครอง ที่มาส่งลูก ๆ เมื่อเห็นว่าที่จอดรถบริเวณหอเต็ม ธนาจึงต้องจอดรถ ชั่วคราว เพื่อให้กิ่งและแก้มช่วยยกของลงก่อน

“คนเยอะมาก พ่อไม่รู้ว่าจะหาที่จอดได้ไหม ถ้าพวกหนูรอ นานก็พาน้องไปลงทะเลเวียนก่อนเลยนะกิ่ง” พ่อพูดพร้อมยื่นบัตร

ประชาชนของคนให้กึ่ง ก่อนขับรถไปหาที่จอด

ด้านหน้าของแก้มคือหอพักอาคารสี่ฟ้า ถัดไปเป็นหอพักอาคารสี่ชมพู แก้มรู้ว่าได้อยู่หอฟ้าตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้ว เธอค่อนข้างผิดหวัง แม้ว่าสี่ฟ้าจะเป็นสี่โปรด เพราะการได้อยู่หอฟ้าหมายความว่าเธอจะต้องสืบทอดของใช้ทั้งหมดต่อกึ่ง ซึ่งทางหอพักจะมีชุดนอนชุดลำลอง ผ้าปูที่นอนและปลอกหมอนตามสีของแต่ละหอ

ตรงกันข้าม พ่อและแม่ต่างดีใจ เมื่อรู้ว่าเธอได้อยู่หอเดิมของกึ่ง “ดีจัง ประหยัดค่าใช้จ่ายไปได้เยอะเลย” แม่พูดระหว่างช่วยแก้มจัดกระเป๋า

“วันอาทิตย์แม่ไม่ว่างเลยไปด้วยไม่ได้ ที่หอคงมีรุ่นน้องที่รู้จักกึ่งหลายคน อย่าลืมไปทำความรู้จักเขาไว้นะแก้ม”

เมื่อถึงหอพัก แก้มและกึ่งช่วยกันยกกระเป๋ามาวางไว้ตรงริมทางเดินเข้าหอ โต๊ะหินอ่อนถูกจัดจ้องด้วยข้าวของของคนอื่น

เมื่อเห็นว่าพ่อกำลังขับรถวนหาที่จอดและไม่มีแววว่าจะกลับมาเร็ว ๆ นี้ กึ่งจึงพาแก้มไปยังลานกว้างใต้หอพัก ด้านซ้ายของลานมีบันไดขึ้นไปชั้นบน ถัดจากบันไดเป็นประตูกระจก กึ่งสะกิดให้แก้มมอง

“ห้องนั้นเป็นห้องประชุมของหอ เอาไว้สวดมนต์ตอนเย็น ตอนกลางคืนแก้มมาทำการบ้านที่นี่ก็ได้นะ”

ตอนนี้แก้มรู้สึกกระวนกระวายเกินกว่าจะสนใจที่กึ่งพูด เธอมองตัวเองในกระจก เห็นเด็กผู้หญิงผมสั้นตัวผอมกะหร่องในชุดนักเรียน

สีหน้าเป็นกังวล เธอเห็นบรรดาเด็กใหม่ในชุดนักเรียนกำลังร่ำลาพ่อแม่ บางคนยกของขึ้น - ลงบันได บ้างก็หัวเราะร่วนไปกับเพื่อน

แม้ว่าจะอยู่ท่ามกลางผู้คนและมีเหตุการณ์รอบตัวเกิดขึ้นมากมาย แก้มกลับรู้สึกเคืองคว้างอย่างบอกไม่ถูก

“แก้ม มาลงทะเลเบียนเร็ว” กิ่งดึงแขนแก้มไปต่อแถวตรงโต๊ะลงทะเลเบียน ผู้ปกครองและเด็กหลายคนยืนรุมจนบังแทบไม่เห็นโต๊ะ แก้มชะโงกหน้าไปมอง โต๊ะยาวมีครูนั่งอยู่สี่คน ครูคนแรกยังสาวและดูใจดี คนถัดมามีผมสั้นหยักศกและใส่แว่น เธอกำลังคุยกับผู้ปกครองอย่างออกรส แก้มไม่ทันมองครูคนอื่นเนื่องจากครูคนผมสั้นร้องทักกิ่งขึ้นมาเสียก่อน

“อ้าว! กรณีกา” ครูโบกไม้โบกมือเรียก “ดีใจจริงที่หนูมา”

กิ่งไหว้บรรดาครูอย่างนอบน้อมก่อนเดินเข้าไปหา แก้มมารู้ทีหลังว่าครูคนนี้ชื่ออรอนงค์ เป็นครูประจำห้องนอนของกิ่ง

ครูอรอนงค์ลุกขึ้นโอบไหล่เด็กสาวอย่างสนิทสนม หล่อนแนะนำตัวกิ่งแถมสาธยาย ‘สรรพคุณ’ ของกิ่งยาวเหยียดให้บรรดาผู้ปกครองและคุณครูด้วยกันฟังอย่างภาคภูมิใจ ทั้งเรื่องที่กิ่งเป็นนักเรียนหัวกะทิของโรงเรียน ไปเป็นตัวแทนการแข่งขันต่าง ๆ และได้รางวัลมากมาย จนเป็นหน้าเป็นตาของโรงเรียน ทำให้บรรดาผู้ปกครองอดชมเชยกิ่งไม่ได้

เมื่อคนที่อยู่ด้านหน้าลงทะเลเบียนเสร็จ แก้มจึงยืนอยู่ตรงหน้าโต๊ะ

ลงทะเลเบียนอย่างเก้ ๆ กัง ๆ เพราะต้องให้กั้งมาเซ็นชื่อลงในสมุด ครูที่อยู่ใกล้เห็นเข้าจึงถามแก้มเรื่องผู้ปกครอง เธอรีบโอบลงทะเลเบียนจากแก้มเพื่ออ่านชื่อแล้วก็ถึงบางอ้อเมื่อเห็นนามสกุลขอเธอ ก่อนที่แก้มจะตอบอะไร ครูหันไปเรียกให้กั้งมาเซ็นชื่อแทนผู้ปกครอง ทำให้ความสนใจของทุกคนเปลี่ยนมาหาแก้มแทน ทุกคนมองมายังเด็กหญิงผมสั้น ร่างผอมซีดเซียวกำลังทำท่าเหมือนอยากจะทำท่าแห่นางแมว

“เป็นยังไงบ้างหนู ดินแดนใหม่ที่ได้อยู่โรงเรียนประจำ” ผู้ปกครองคนหนึ่งถามขึ้น แก้มได้แต่พยักหน้าหงึกหงักเป็นคำตอบ ท่าทางอึดอัดของแก้มทำให้ผู้ปกครองคนนั้นหันไปคุยกับกั้งแทน ส่วนพวกครูต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าทั้งสองเป็นพี่น้องที่ไม่เหมือนกันเอาเสียเลย

หลังลงทะเลเบียนเสร็จแก้มแทบจะวิ่งออกมาจากตรงนั้น เธอเคยชินกับการเป็นคนที่ไม่มีความสนใจ ตรงข้ามกับพี่สาวที่มักจะมีคนให้ความสนใจเสมอ

กั้งช่วยแก้มขนของมายังบันไดทางขึ้น

“พี่ส่งได้แค่นี้ละ เขาไม่ให้คนนอกขึ้นไปบนหอ” เมื่อเห็นแก้มพยักหน้า กั้งจึงบอกว่า “ไปลาพ่อก่อนไหม คงยังไม่ได้ที่จอดรถหรอก คนเยอะชะขนาดนี้”

“ไม่เป็นไร พี่กั้งไปเถอะ แก้มต้องรีบเก็บของอีก” พูดจบแก้มก็ยกกระเป๋าใบใหญ่เดินโซยกเขยกขึ้นบันได เหมือนมดที่แบก

ขนมชิ้นใหญ่กว่าตัว

กึ่งวีรียออยู่สักพักจึงตะโกนบอกแก้มว่า “อย่าลืมหอศัพท์ที่กลับบ้านบ้างนะ”

แก้มไม่ได้ตอบอะไร กึ่งจึงทำได้เพียงมองส่งน้องสาวจนเธอเดินเลี้ยวหายไปจากสายตา เธอรู้สึกโชคดีที่ตัวเองได้อยู่ชั้นสอง เมื่อเห็นว่าเด็กคนอื่นยังต้องชนของชั้นชั้นต่อไป

ห้องนอนของหอพักเป็นห้องโถงใหญ่ แบ่งออกเป็นสองฝั่ง คือ ฝั่งที่อยู่ติดกับประตูทางเข้าและฝั่งติดประตูห้องแต่งตัว มีเตียงเหล็กสองชั้นเรียงกันสี่แถว แถวละหกเตียง แถวแรกและแถวที่สี่ชิดผนัง ส่วนแถวที่สองและสามตั้งชิดกันอยู่ตรงกลางห้อง บางเตียงมีผ้าปูสีฟ้าปูเตียงเรียบร้อยแล้ว บางเตียงมีแค่ของวางกองอยู่ เพราะเจ้าของเตียงยังคงง่วนอยู่กับการจัดของอื่น ๆ

เตียงของแก้มคือเตียงแรกของแถวที่สาม ซึ่งเป็นเตียงล่าง แก้มชอบคุณรุ่นพี่ที่เข้ามาช่วยเก็บของแล้วจึงลากกระเป๋าเข้าไปในห้องแต่งตัวซึ่งมีขนาดเล็กประมาณครึ่งหนึ่งของห้องนอน ด้านในมีตู้เสื้อผ้าสีฟ้าตั้งเรียงกันชิดผนังเป็นแถวรูปครึ่งวงกลม ตรงกลางมีตู้อีกสองแถวหันหลังชนกัน ทำให้ห้องถูกแบ่งเป็นสองฟาก หลายคนกำลังจัดของเข้าตู้อยู่ แก้มยกกระเป๋าผ่านเด็กสาวคนแรก จึงพบว่าตู้ของเธอคือตู้ถัดไป

เด็กสาวข้าง ๆ กำลังแขวนเสื้อของตัวเองเข้าไปในตู้ เธอเป็นมองข้าวของที่เป็นระเบียบอย่างพอใจ ก่อนหันมามองแก้มแล้วนั่งลงใกล้ ๆ เธอทำท่าสนอกสนใจด้วยเหตุผลบางประการ ทำให้แก้มรู้สึกอึดอัด เธอนั่งมองแก้มจัดของอยู่สักพัก เมื่อเห็นว่าไม่ได้รับความสนใจ จึงเริ่มทักทายก่อน

“ฉันเห็นพี่สาวเธอด้วย สวยนะ” เมื่อเห็นแก้มทำท่าเหมือนไม่รู้จะตอบอย่างไร เธอก็เจื้อยแจ้วต่อไป “ถ้าฉันมีพี่เก่งแบบนี้คงลำบากใจแย่เลย”

ที่แรกดูเหมือนว่าเธอต้องการให้แก้มคุยด้วย แต่ไป ๆ มา ๆ ดูเหมือนว่าเธอจะเป็นคนที่ชอบพูดมากกว่ารับฟัง ระหว่างแก้มเก็บของจึงได้รู้ว่าเธอชื่อ ฟาง เป็นลูกคนเดียวของครอบครัวที่กรุงเทพฯ แม่ของเธอเป็นนักออกแบบเสื้อผ้าชั้นนำ พ่อของเธอเป็นสถาปนิก ทั้งสองต้องเดินทางไปต่างประเทศบ่อยครั้งจึงส่งฟางมาเรียนที่นี่

“ตอนแรกฉันโกรธแทบแย่” ฟางเล่าอย่างมีน้ำใจ “ดูสิมองไปทางไหนก็มีแต่ทุ่งนา แคมยังมีแต่ข้อห้าม เหมือนคุณไม่มีผิด”

แก้มไม่รู้ว่าเธอฟังฟางมานานเท่าไร กว่าจะรู้ตัวอีกทีก็มีเสียงประกาศให้เด็กทุกคนลงไปรวมกันที่ห้องสวดมนต์ด้านล่าง

ห้องสวดมนต์เป็นห้องโล่ง มีโต๊ะยาวพับได้และเก้าอี้หลายตัวซ้อนกันอยู่ชิดผนังด้านหลัง บรรดาเด็กสาวนั่งเรียงกันเป็นแถวตามห้องนอน ห้องละสองแถว

แก้มเดินมากับฟาง รู้สึกตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก พวกรุ่นพี่
จับจองที่นั่งด้านหลังกันเป็นกลุ่ม ๆ พูดคุยเล่นกันดูมีความสุข

เด็กใหม่ต่างนั่งเรียงกันเป็นแถวเจียบ ๆ ฟางกำลังทักทายเด็ก
ผู้หญิงที่อยู่แถวถัดไป

แก้มมองสมุดบันทึกในมือ รู้สึกนับถือฟางที่กล้าทำความรู้จัก
กับคนอื่น ๆ ได้อย่างไม่เคอะเขิน

เมื่อถึงเวลาหนึ่งทุ่มตรง รุ่นพี่ประธานหอพักก็นำสวดมนต์
และแนะนำคุณครูประจำแต่ละห้องนอนทั้งสี่คน คุณครูประจำห้อง
ของแก้มคือครูอ้อมทองที่เป็นหัวหน้าหอพัก รุ่นพี่เรียกเธอว่าแม่อ้อม
เธอมีรูปร่างผอมบาง ผมหยาวดำถูกรวบตึงไปไว้ด้านหลัง

แม่อ้อมกล่าวต้อนรับนักเรียนใหม่และพูดเรื่องกฎระเบียบของ
หอพัก ซึ่งมีแต่ข้อห้ามมากมายเช่น ห้ามลงจากหอเกินหกโมง
ครึ่ง ห้ามกลับหอหลังหกโมงเย็น ห้ามนำขนมขึ้นมากินบนหอและ
ห้ามนำโทรศัพท์มือถือมาใช้

“พวกเราต้องใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ที่นี่จึง
เหมือนบ้านหลังที่สอง แต่ก็ไม่เหมือนอยู่บ้านเสียทีเดียว อยู่บ้าน
พวกเธอทำอะไรตามใจตัวเองได้ ที่นี่เราอยู่ร่วมกับคนอื่น เธอคิดถึง
แต่ตัวเองไม่ได้ เธอต้องทำตามกฎระเบียบที่กำหนด การปรับตัว
ต้องใช้เวลา แม้ว่าปีแรกเด็กใหม่จะอยู่ห้องนอนเดียวกัน แต่ปีหน้า

พวกเขาจะต้องแยกไปอยู่ร่วมกับรุ่นพี่

ดังนั้นพวกรุ่นพี่ที่ต้องคอยดูแลและแนะนำการอยู่หอพักให้รุ่นน้อง รุ่นน้องเองก็ต้องเคารพเชื่อฟังรุ่นพี่ รักกันให้เหมือนพี่น้อง ถ้ามีปัญหาอะไรครูแนะนำให้ไปคุยกับครูประจำห้องนอนก่อนจะโทรศัพท์ไปร้องห่มร้องไห้ใส่ผู้ปกครองเข้าใจไหม...”

หลังจากแยกย้ายกันขึ้นห้องนอน แม่อ้อมให้เด็กใหม่หนึ่งประชุมกันเพื่อแบ่งหน้าที่ทำความสะอาด ฟางเป็นผู้จัดแจงทุกสิ่งตั้งแต่นำกระดาษมาจดเวรของเพื่อนแต่ละคน เวรทำความสะอาดห้องนอนเป็นที่ต้องการของสาว ๆ มากที่สุด พวกเขาไม่สนใจเวรทำความสะอาดห้องน้ำหรือเวรทิ้งขยะเลย

แก้มเองก็ไม่ได้คิดต่างจากคนอื่นมากนัก แต่พอเธอเห็นว่าทุกคนแย่งกันอย่างเอาเป็นเอาตายเพื่อให้ได้เวรที่ตัวเองต้องการ สวมกับดัชชะก็ดูเป็นมิตรขึ้นมาทันที เธอจึงตัดสินใจรอให้ความวุ่นวายผ่านพ้นไปก่อนและเลือกหน้าที่ที่เหลืออยู่

ฟางก้มหน้ามองรายชื่อ

“ตอนนี้เหลือแค่ปวีณากับกนิษฐา พวกเขาอยู่เวรขยะนะ ตอนเช้าต้องลากถังขยะไปไว้ตรงข้างสนามกีฬา ส่วนตอนเย็นก็ไปเอาถังกลับมา”

แก้มพยักหน้ารับ ปวีณาหรือแป้งคือเด็กผู้หญิงใส่แว่นทำทางซ้ายมือ ซึ่งเป็นเจ้าของเตียงด้านบนของแก้มนั่นเอง

ตลอดการประชุมแม่อ้อมไม่ได้พูดอะไรมากมาย เธอมองพวก

เด็กใหม่ที่จัดแจงเวรกันอย่างขยันขันแข็งอยู่เงียบ ๆ

“ตอนเช้าอย่าลืมนำเสื้อผ้าที่ต้องซักลงไปแขวนไว้ที่ราวตากผ้าตรงลานกว้างใต้หอนะ” ฟางย้ำเพื่อน ๆ ราวกับว่าเธออยู่ที่นั่นมานานแล้ว

“แล้วก็อย่าลืมไปรับเสื้อคอนเย้นก่อนขึ้นหอล่ะ”

ฟางทำให้แกมนี้ถึงใครบางคนที่คล้ายกัน คนที่มักจะเป็นหัวหน้า เป็นผู้นำของคนอื่นเสมอและทุกคนก็จะเชื่อฟังความเห็นของเธออย่างไม่มีข้อแม้

การประชุมจบลงด้วยการเลือกหัวหน้าห้องนอน ซึ่งไม่น่าแปลกใจที่ฟางจะครองตำแหน่งอย่างไว้คู่แข่ง

เกี่ยวกับผู้เขียน

ศศิวรรณ ปลอดภัย (ยิ้ม)

เกิดวันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๕

จบชั้นประถมศึกษาจากโรงเรียนครุณวิทย์ศึกษาและชั้นมัธยมจากโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ปทุมธานี

กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปีพ.ศ. ๒๕๕๘

เป็นลูกคนกลางของครอบครัว มีพี่สาวคนเก่งและน้องชายสุดหล่อ

ชอบถ่ายภาพ อ่านหนังสือและท่องเที่ยว

มีความฝันอยากไปเที่ยวรอบโลกและนำเรื่องราวที่ได้พบมาแบ่งปันผ่านตัวอักษร

แก้มเป็นคนขี้อายและพูดน้อยเมื่อเทียบกับพี่สาวคนเก่ง
และน้องชายผู้หน้าเอ็นดู เธอไม่เคยได้รับความสนใจ

ดูเหมือนว่าทุกคนจะมองผ่านไปราวกับเธอไร้ตัวตน
ท่ามกลางความอ้างว้างว่างเปล่า การโหยหาใครสักคนที่
เข้าใจ แก้มกลับค้นพบว่าแท้จริงแล้วโลกนี้แสนกว้างใหญ่และ
ตัวเธอนั้นแสนพิเศษ

เรื่องราวการค้นหาค้นหาตนเองของเด็กสาวท่ามกลางทุ่งข้าวและ
หมู่ดาวยามค่ำคืน